

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 24/11/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 711

“KHÔNG THỂ HÀNG PHỤC PHIỀN NÃO THÌ THẬT LÀ ĐÁNG LO”

Trong tám vạn bốn ngàn pháp môn chỉ có pháp môn Tịnh Độ là pháp môn đặc biệt. Pháp môn này chỉ cần ta hàng phục được phiền não, không để phiền não hiện hành thì thành công. Các pháp môn pháp đều phải diệt phiền não, không còn phiền não. Trong pháp môn Tịnh Độ, chỉ cần ta hàng phục được phiền não, không để phiền não hiện hành, giống như lấy tảng đá đè lên cỏ để cỏ không phát triển. Tảng đá chính là câu Phật hiệu. Cỏ chính là những tập khí, phiền não, vọng tưởng, phân biệt chấp trước. Dùng câu Phật hiệu để khắc chế những phiền não, vọng tưởng, phân biệt chấp trước của chúng ta. Trong lòng chúng ta có vô số phiền não dậy khởi. Không gì tốt hơn là khi phiền não khởi lên, ta đề khởi câu A Di Đà Phật.

Có người tâm của họ suốt ngày bận rộn vì việc của chúng sanh nhưng họ không có phiền não. Chúng ta bận rộn vì việc của riêng mình nên phiền não. Họ không chấp trước vào gia đình, không chấp trước vào con cái, chỉ chấp trước vào việc của chúng sanh thì không phiền não. Phật đã dạy rất kỹ: “**Nhìn cho thấu thì mới buông xuống được**”. Chúng ta phải đem cái riêng tư, đem cái “ta”, cái của “ta” hòa vào cái đại thể, không chấp trước vào cái “ta” nữa thì phiền não sẽ không vọng tưởng. Chúng ta muốn như thế này, muốn như thế kia nên trong tâm phiền não.

Trong cuộc sống, người xưa dạy chúng ta phải hi sinh, phụng hiến, cho đi. Nhưng chúng ta thì ngược lại, ý niệm khởi lên là khổng chế, chiếm hữu, đòi hỏi người khác phải hi sinh và phục vụ mình, cho nên phiền não khởi triền miên. Trong cuộc sống, đáng nhẽ mọi người phải luôn hi sinh phụng hiến cho nhau nhưng chúng ta lại có tâm đòi hỏi, vợ phải như thế này, chồng phải như thế kia, con phải như thế này, học trò phải như thế kia.

“TẬN TRÁCH NHIỆM, SỐNG CHÂN THÀNH, TÂM THANH TỊNH”

Trong trách nhiệm với gia đình, với đoàn thể, chúng ta phải “**chí công vô tư**” như lời Bác Hồ dạy, phải “**thành ý chánh tâm**” như lời Thầy Thái dạy thì phiền não không khởi hiện hành. Nếu trong trách nhiệm có thành ý nhưng có ý đồ, vậy thì sai rồi, vậy thì không chánh tâm. Phiền não thì dày đặc như rừng nguyên sinh, câu Phật hiệu thì tẻ nhạt, cho nên chúng ta dùng câu Phật hiệu để khắc chế phiền não nhưng không có lực. Chúng ta phải trị tận gốc thì câu Phật hiệu mới có lực.

Tôi ngồi một chỗ niệm Phật thì khó khắc chế phiền não. Nhưng trong khi tôi lao động, vì người khác phục vụ vô điều kiện, tâm tự tự lợi và những phiền não vô có không còn, khi đó tôi khởi tâm niệm A Di Đà Phật thì

tương đối có lực. Nhiều người ngồi ép bản thân công phu niệm Phật nhưng ngồi đó ngủ gục, vọng tưởng. Một giờ niệm Phật là một giờ vọng tưởng, hai giờ niệm Phật là hai giờ vọng tưởng. Một người ngồi đó để niệm Phật nhưng chỉ là dáng vẻ bên ngoài, trong tâm đầy phiền não. Một người tích cực làm việc vì lợi ích chúng sanh, tập cho đi vô điều kiện, không đòi hỏi, rồi lắng tâm niệm Phật. Hai người này người nào tốt hơn?

Hòa Thượng nói: **“Ngài Lý Mộc Nguyên một ngày chỉ ngủ 3 – 4 giờ đồng hồ, không có thời gian niệm Phật, thời gian để niệm Phật rất ít. Cả ngày Ngài toàn tâm toàn ý bận rộn vì chúng sanh phục vụ, hoàn toàn không vì mình, tất cả đều là vì chúng sinh. Suốt ngày bận rộn vì chúng sinh, rảnh rỗi thời gian thì niệm Phật dăm ba câu là đủ rồi, là đã tương ứng với Phật rồi.”**

Suốt cuộc đời Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp, giúp mọi người biết phát tâm, biết niệm Phật, biết đến chuẩn mực của người xưa, biết làm việc tốt. Ngài tận lực vì chúng sanh trên tinh thần **“tam bất quản”**, không quản việc, không quản người, không quản tiền cho nên không có phiền não. Ngài không có tiền nhưng muốn làm việc gì cũng làm được. Ngài **“tâm nghĩ sự thành”**, bất cứ việc gì Ngài nghĩ đến thì việc đó đều thành công. Ngài nói: **“Suốt bao nhiêu năm qua, tất cả những gì tôi nghĩ đến đều tâm nghĩ sự thành”**. Ngài đều vì chúng sanh mà lo nghĩ. Trong đời sống thường ngày, Ngài thuận theo sự **“tùy duyên”**. Duyên của Ngài quá tốt, học trò của Ngài ở khắp nơi trên thế giới.

Một lần, tôi tham gia pháp hội ở Cư Sĩ Lâm, Singapore. Có một đồng tu Việt Nam nhờ tôi gửi tặng Ngài một tấm hình A Di Đà Phật rất to, rất đẹp, thêu bằng tay. Tiền công trả cho ba chị em thêu tấm đó là 50 triệu. Tôi mang bức hình thêu đó trao cho vị Hội trưởng, hôm đó Hòa Thượng không đến. Tôi trao cho ông tôi và nói: **“Đồng tu ở Việt Nam dùng chỉ thêu hình tượng này để kính tặng lên Hòa Thượng”**. Học trò của Ngài trên khắp thế giới, chỉ cần mỗi người nghĩ đến Ngài, tặng quà cho Ngài thì Ngài không thiếu một thứ gì. Tôi dám bảo đảm khi vị Hội trưởng gặp Hòa Thượng và nói là **“đồng tu Việt Nam tặng Ngài một bức hình thêu Phật A Di Đà”** thì Hòa Thượng sẽ nói: **“Hội trưởng hãy đem về treo ở nơi Hội trưởng đi!”**. Hòa Thượng không hề nhìn đến những món quà mà mọi người tặng Ngài. Ngài là **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản người, không quản việc. Ngài không quản tiền nên mọi thứ liên quan đến vật chất, tiền tài, ngọc ngà châu báu kim cương Ngài đều không quản.

Người ta tặng Hòa Thượng một bức tượng A Di Đà Phật bằng sứ rất quý hiếm từ đời nhà Thanh. Hòa Thượng bảo người thợ điêu khắc làm thành nhiều bức tượng như vậy bằng gỗ. Ngài mời thợ chụp hình giỏi đến chụp, in ra số lượng vô cùng lớn và tặng cho khắp thế giới. Bức tượng sứ đời nhà Thanh thì được lưu giữ tại Cư Sĩ Lâm, Singapore. Ngài in ra một bức hình Phật Di Đà bằng lụa, đi đâu thì cuộn lại mang theo, lúc cần xỏ ra treo lên là xong. Ngài nói: **“Tôi đi đâu thì có bức tượng A Di Đà chỉ chưa tới 1 đồng”**, không lo tốn tiền, không sợ bị người ta lấy.

“Tùy duyên” không phải là chúng ta cứ trôi theo duyên của mình. **“Tùy duyên”** không phải là ai cho cái gì mình cũng nhận hết. Ví dụ mùa đông trời lạnh, nếu học trò mỗi người tặng Thầy một chiếc áo ấm thì Thầy

giáo sẽ “*gặp nạn*”, phải tìm kho để chứa đồ. Cho nên mọi người phải nhớ: Làm bất cứ việc gì cũng dùng lý trí chứ không dùng tình cảm. Dùng tình cảm là phiền não. Người ta giải thích sai, cho rằng “*phụng sự Sư Trưởng*” là phải lo cho Thầy thuốc men, ăn uống mà không cần lo cho chính mình tu hành, không lo hàng phục phiền não tập khí của chính mình. Họ nghe nói có pháp môn tu không cần bỏ tập khí thì rất vui mừng vì lo cúng dường, lo phụng sự, lo nịnh nọt thì dễ làm, còn lo hàng phục, xả bỏ đi tập khí phiền não xấu ác của chính mình thì khó làm, làm không được. Chúng ta xét nghĩ xem: Tại sao chúng ta không hàng phục được phiền não, không khắc chế được phiền não? Bởi vì chúng ta không dựa trên trí tuệ mà dựa trên tri thức. Tri thức là cảm tình, là rung động của tình thức. Dùng cảm tình để làm việc, người xưa gọi là “*cảm tình dụng sự*” thì không chỉ bản thân mình mà người khác cũng gặp họa.

Phật dạy: “*Y trí bất y thức*”, phải y theo trí tuệ, không y theo tình cảm.

Ví dụ: Vào ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, chỉ cần nửa số lượng các Thầy Cô trong Hệ thống đều nhắn tin, gọi điện hỏi thăm, chúc mừng tôi thì máy điện thoại của tôi đầy tin nhắn, phải xóa bớt để không bị đầy dung lượng bộ nhớ. Nếu ai cũng gọi điện cho tôi để chúc mừng thì tôi gặp họa.

Chúng ta nghĩ xem mình học Phật để làm gì? Chúng ta học Phật để tìm cầu sự giải thoát. Muốn giải thoát thì tâm phải thanh tịnh. Chúng ta nếu ai cũng muốn bay đến Đài Loan để gặp Hòa Thượng, mọi đồng tu trên thế giới đều muốn bay đến Đài Loan để gặp Hòa Thượng thì Ngài gặp họa vì không có thời gian yên tĩnh. Trong khu Hòa Thượng ở, người nào được chia ca thì đến trước một giờ để tiếp nhận và thay ca. Trong khu vực đó, lúc Hòa Thượng đi đến, ai đang làm việc thì cứ ở yên đó niệm Phật chứ không được phép đến nhìn, chụp hình hoặc chạy đến hỏi Hòa Thượng. Khi Hòa Thượng hỏi thì trả lời, khi Hòa Thượng không hỏi thì cứ yên lặng niệm Phật. Phương pháp tu học, đối nhân xử thế tiếp vật Ngài đã dạy hết rồi. Còn thắc mắc là còn chướng ngại. Thắc mắc, nghi ngờ chính là chướng ngại, không chỉ chướng ngại cho mình mà còn chướng ngại cho mọi người. Chúng ta đã được học nguyên lý nguyên tắc, phương pháp tu hành, cách đối nhân xử thế tiếp vật thì cứ y theo đó mà làm, không dùng cảm tình để dụng sự, không dùng cảm tình làm việc.

Chúng ta kính ai đó thì niềm kính trọng đó phải lưu xuất từ tánh đức của tự tánh. Bồ Tát Phổ Hiền đã dạy chúng ta: “*Nhất giả lễ kính Chư Phật, nhị giả xưng tán Như Lai*”. Tất cả chúng sinh đều là Chư Phật sẽ thành. Thích Ca Mâu Ni Phật, A Di Đà Phật đã là Phật. Người nào làm giống như Phật thì chúng ta kính trọng, tán thán. Còn nếu họ không giống Phật thì chúng ta vẫn kính trọng, nhưng không tán thán, không tán thán cũng có nghĩa là không gần gũi, không học tập theo. Chúng ta kính trọng họ vì họ là Phật ở tương lai, chúng ta kính trên tính đức của họ, kính tự tánh của họ.

Chúng ta có tâm phân biệt chấp trước: “*Đây là Thầy của tôi, phải như vậy! Kia không phải Thầy của tôi, không được như vậy!*”. Nếu là chuẩn mực thì y giáo phụng hành, nếu không phải chuẩn mực thì kính trọng nhưng không y giáo phụng hành, không gần gũi. Người ta không biết tại sao mình phiền não nhiều quá, toàn là mình tự tạo phiền não, chứ không phải là người ta tạo cho mình.

Hòa Thượng Tịnh Không hơn 60 năm giảng Kinh thuyết pháp. Hòa Thượng Hải Hiền 92 năm niệm Phật. Ngài không biết chữ, không biết giảng Kinh thuyết pháp. Hòa Thượng Hải Hiền toàn tâm toàn ý phục vụ. Ngài lao tác cúng dường mọi người những sản phẩm nông sản Ngài trồng được. Cuối cùng, Ngài tự tại vãng sanh, tu lại toàn thân xá lợi.

Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Người ta làm giáo dục mà đòi tiền rất cao, một khóa học 3 ngày mà 1000-2000 đô. Còn cả đời tôi làm giáo dục, hưởng hương mà cũng không hưởng”**. Nghĩa là nhận lấy một làn hương Thầy cũng không cần. Thầy Thái học theo Hòa Thượng. Hòa Thượng nói: **“Bạn làm giáo dục mà bạn nhận nhiều tiền, khi người ta không giải quyết được việc của người ta thì nhân quả đó bạn sẽ phải gánh lấy”**. Chúng ta có những tấm gương thì cứ y theo đó mà làm, tiếp nối trí tuệ, tiếp nối sứ mạng, tiếp nối nguyện vọng của Thầy, gọi là **“gánh nặng đường xa”**.

Chúng ta dùng cảm tình làm việc thì chắc chắn là tự tư tự lợi, chắc chắn là danh vọng lợi dưỡng, cũng không rời được hưởng thụ năm dục sáu trần, nặng nề nữa là tham sân si mạn và hoài nghi.

Hòa Thượng nói: **“Hi, nộ, ái, ô, ai, lạc, dục, thất tình, ngũ dục, làm thế nào để khắc phục phiền não? Trong cuộc sống hàng ngày, phiền não khởi lên thì chúng ta lập tức “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật”, dùng câu Phật hiệu này để khắc phục”**. Niệm Phật như thế nào thì mới khắc phục được? Dùng tâm Phật để niệm Phật thì mới khắc phục được. Kiểu niệm cơ học, niệm như máy chỉ lẩn át tạm thời, cho nên phải niệm bằng tâm, niệm đúng như chữ **“niệm”**. Chữ **“niệm”** ở trên là chữ **“kim”**, ở dưới là chữ **“tâm”**. Ngay cái tâm hiện tại có Phật thì câu niệm Phật đó mới khắc chế được phiền não.

Nếu phiền não quả nhiên được hàng phục rồi thì bạn nhất định niệm Phật có lực, bạn nhất định có phần vãng sinh. Nếu phiền não không thể hàng phục thì nghiệp chướng hiện tiền, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, bạn sẽ bị chướng ngại. Phiền não mà không thể hàng phục thì rất đáng lo, việc này chúng ta phải rõ ràng. Hòa Thượng nói: **“Nếu gặp những việc thuận ý, vừa lòng thì bạn rất hoan hỷ. Vậy thì sinh phiền não rồi! Thất tình ngũ dục đã khởi tác dụng rồi! Bạn khởi tâm hoan hỷ thì tâm của bạn không thanh tịnh, không bình đẳng”**. Có nghĩa là lúc đó tâm có trôi sụt, có sự khác biệt rồi. Cho nên người xưa đã nói: **“Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chập”**. Vọng tưởng khởi lên thì không sợ mà chỉ sợ mình không phát hiện được nó, không nhận ra được nó. Ý niệm khởi lên thì phải lập tức giác ngộ, đề khởi **“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật”** để thay đổi ý niệm. Khởi được ý niệm **“A Di Đà Phật”** chính là giác ngộ, tất cả đều quay về một câu **“A Di Đà Phật”**. **“A Di Đà Phật”** sẽ làm tâm của bạn được thanh tịnh. Tâm bình đẳng được hồi phục thì đây gọi là niệm Phật.

Hiện tại có nhiều người niệm Phật nhưng không thể nào ngăn được sóng gió. Chỉ cần một việc trái ý nhỏ ở ngay trước mắt thì lập tức phiền não khởi hiện hành. Chỉ cần một chút không vừa ý thì tập khí liền phát khởi. Vậy thì xong rồi! Nếu ở trong tâm thật có A Di Đà Phật, thật có cõi Tây Phương Tịnh Độ thì không luận chúng ta gặp bất cứ việc gì, ý niệm đầu tiên là **“A Di Đà Phật”**. Đây gọi là chân thật niệm Phật. Nếu chúng ta một mặt niệm Phật, một mặt vẫn khởi tập khí hoặc vẫn dùng cảm tình để làm việc thì đây gọi là không biết niệm Phật.

Người niệm Phật như vậy chỉ là kết thiện duyên với Thế giới Tây Phương Cực Lạc mà thôi, ngay đời này không thể vãng sinh. Hòa Thượng đã dạy rất kỹ. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ ràng tường tận đạo lý này.

Tại sao người niệm Phật thì đông nhưng dần dần họ bỏ, không niệm Phật nữa? Bởi vì họ niệm Phật không đúng tiêu chuẩn, niệm Phật vẫn phiền não, vẫn bệnh khổ, rồi lại nghi ngờ, cuối cùng bỏ niệm Phật. Cho nên chúng ta phải biết cách để điều phục, khắc chế tập khí phiền não của chính mình. Chúng ta không làm được như hạnh của Hòa Thượng Hải Hiền thì chúng ta làm như hạnh của Hòa Thượng Tịnh Không, có nghĩa là toàn tâm toàn ý, ở nhà thì hi sinh phụng hiến cho người nhà của mình, ra ngoài thì hi sinh phụng hiến cho tất cả mọi người. Trong mỗi vai trò, chúng ta đều tận trách nhiệm, tận bổn phận, tận nghĩa vụ, hoàn toàn không có tự tư tự lợi, đều là cho đi chứ không đòi hỏi thì phiền não sẽ ít đi rất nhiều. Chúng ta cứ sợ được sợ mất, sợ hơn sợ thua, sợ thành sợ bại, sợ lời sợ lỗ thì phiền não thôi. Chúng ta xa lìa hết tất cả những thứ đó thì phiền não sẽ không có cơ hội để khởi. Nếu vậy thì ta khởi câu Phật hiệu sẽ tương ứng với Phật vì lúc đó dùng tâm Phật để niệm Phật chứ không dùng tâm chúng sinh để niệm Phật.

Tâm Phật là gì? Dùng tâm thanh tịnh để niệm Phật chứ không dùng tâm phiền não, tâm chấp trước để niệm Phật. Rất nhiều người niệm Phật nhưng dùng tâm chúng sinh mà niệm Phật, có nghĩa là dùng tâm phiền não mà niệm Phật, cho nên Phật hiệu không có tác dụng. Có niệm Phật nhưng kết quả không như mình mong muốn. Phải dùng tâm thanh tịnh mà niệm Phật thì mới có kết quả tốt! Ngày ngày cứ dùng những thứ phiền não để niệm Phật thì kết quả vẫn là phiền não. Tại sao niệm Phật mà kết quả là phiền não? Tại vì phiền não thì quá dày, niệm Phật thì quá thưa thớt. Cũng giống như chúng ta đem hạt giống gieo xuống đất, nhưng lại gieo vào đồng cỏ lác, đám cỏ năng. Hạt giống thì ít mà cỏ lác, cỏ năng thì mọc dày đặc cho nên không có chỗ để cho hạt giống nảy mầm. Chúng ta thử nghĩ xem: Phiền não của chúng ta dày đến cỡ nào rồi? Một ngày chúng ta đề khởi được bao nhiêu câu Phật hiệu? Từ đó là biết được kết quả!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!